

Několik otevřených řečnických otázek pro Mgr. Krásu, předsedu Národní rady osob se zdravotním postižením České republiky

Vážený pane magistře,

poslední věta Vaší tiskové zprávy ze dne 15.1.2015 (viz příloha) zní: „Segregace ve vzdělávání by nutně vedla k vytváření ghatt osob se zdravotním postižením.“ A v předchozím textu: „integrace osob se zdravotním postižením, a to nejen ve vzdělávání, ale i v dalších oblastech života.“

Pane Krásu, proč se, řečeno Vašimi slovy, segregujete členstvím v Národní radě osob se zdravotním postižením a vytváříte ghetto jako její předseda? Jak to, že nejednáte jménem nějaké organizace hlavního společenského proudu? Vaše proklamace jsou v rozporu s Vašimi činy.

Používat výrazy segregace, ghetto, ústav apod. v souvislosti se vzděláváním mně není vlastní, a proto si dovoluji přejít na smířlivější tón. Zdravotně postižené sdružují společné potřeby (problémy, zájmy, osudy, sporty.. ...). Domnívám se, že to mohou být důvody i Vašich aktivit v NRZP. Proč tuto možnost odepírat postiženým dětem, které ještě mnohé nevědí, obtížně se mohou bránit a rozhodují za ně převážně zdraví?

Vážený pane předsedo, nejsem zastáncem vzdělávání výhradně ve speciální škole, jak tomu bylo dříve, ani zastáncem vzdělávání výhradně v běžné škole, jak je trendem dnes. To je druhá a nebezpečná krajní mez. Nejde o to buď a nebo. Existuje více různých způsobů vzdělávání postižených a více typů škol: speciální školy, speciální třídy v běžné škole, vzdělávání v běžné škole, domácí vzdělávání, individuální vzdělávací program, vzdělávání v církevních, soukromých, státních, krajských nebo obecních školách. Každý typ školy má své priority, ale vzdělávání v nich je a musí být plnohodnotné, protože vychází z téhož rámcového vzdělávacího programu stanoveného ministerstvem školství. Jeden z mnoha příkladů různých priorit: Organizace na podporu inkluzivního vzdělávání vyžadují asistenty pedagoga k postiženému dítěti v běžné škole. Priorita Školy Jaroslava Ježka je jiná, vychovat z nevidomého dítěte samostatného a soběstačného člověka, který asistenta ke svému životu nepotřebuje. Co je lepší? Rozumím dobře Vaší tiskové zprávě, že za plnohodnotné považujete pouze vzdělávání v běžné škole?

Rodiče si zatím ještě stále mohou zvolit pro své dítě nejvhodnější způsob vzdělávání a typ školy. Jejich volba by měla být informovaná, ale svobodná už není, pokud jsou zastrašováni výrazy „segregace, ghetta, ústavy“. Již současná legislativa diskriminuje jiné vzdělávání postižených než vzdělávání v běžné škole a další omezení se připravují. Jsem zastáncem toho, aby byla rodičům zachována možnost široké, informované a svobodné volby.

Velké množství organizací se zabývá podporou tzv. inkluzivního vzdělávání s celkovými náklady v řádech miliard korun na svou činnost, ale málokterá z nich pracuje přímo s postiženými dětmi. Tato práce zůstává na učitelích ve školách. Kolik peněz dostávají běžné

školy na vzdělávání zdravotně postižených? Také v řádu miliard? Nestala se **podpora** inkluze výnosným zaměstnáním?

Většina organizací na podporu inkluzivního vzdělávání se obrací se žádostmi o pomoc, radu, výzkum, dotazníkové šetření atd. na speciální školy. Proč právě na ta „ghetta a segregující ústavy“?

Praha, 22. ledna 2015

Mgr. Jan Hájek, ředitel

Škola Jaroslava Ježka

Mateřská škola, základní škola, praktická škola a základní umělecká škola pro zrakově postižené

Loretánská 19, Praha 1

www.skolajj.cz

P.S.

Nezaměňujte inkluzi se vzděláváním v běžné škole a segregaci se vzděláváním ve speciální škole. Nejsou to synonyma. Je více příkladů, kdy je postižené dítě v běžné škole segregováno a ve speciální škole probíhá úspěšně inkluze se zdravou majoritou. Speciální školy to mají s inkluzí snazší, zdravých je kolem zaplaťpánbůh dost. Ale jak běžné školy zajistí kontakty se stejně postiženými? Budou si muset své „ghetto“ najít až po „úspěšné inkluzi“?